

Het is schemeravond. Ik zie in het Westen nog een tipje van de zon, omringd van wolken schitterende van purper, rood en allerlei kleuren. Nog een paar minuten en het zal avond worden.

Misschien zullen eenige van mijne jeugdige vrienden zich nog wel herinneren, dat ik vroeger in dit Tijdschrift nu en dan iets schreef onder den titel: *In een schemer-uurtje*. Mijn dagwerk was dan afgelopen en voordat de lamp werd aangestoken, zette ik mij nog een paar minuten neder, om uit te rusten en mijn blik te doen gaan over velden en wegen, over menschen en dieren. Dit noemde ik dan mijn schemer-uurtje.

Maar sedert eenigen tijd heb ik geen eigenlijk schemer-uurtje meer, geen rusttijd na den arbeid van morgen en middag. Ik kan — en ik dank er God voor — alleen nog 's morgens een paar uren aan de schrijftafel zitten. Den overigen tijd van den dag en avond moet ik doorbrengen met lezen of mij in den geest bezig houden met de belangen van de mijnen en van mij zelf. Waarom ik dit doen moet, zal mijn dokter u kunnen zeggen.

Evenwel, soms zet ik mij, als 't begint te schemeren en ik niet meer lezen kan, aan mijn venster en zie naar buiten. Bijgevolg kan dit opstel getiteld blijven: *In een schemer-uurtje*.

't Is nog niet zoo heel donker op den weg. Ik kan nog best menschen en dieren onder-

scheiden en maak daarbij de opmerking, dat er in weerwil van veel goeds en schoons, dat wij van God ontvangen, toch veel lijden en tegenspoed in de wereld is.

Gij weet, ik houd van dieren. Getuigen zijn daarvan de beschrijvingen, die ik u in *De Vriend des Huizes* van allerlei soorten van groote en kleine dieren gegeven heb. Het gaat mij in dit opzicht als wijlen koning Salomo, van wien de Schrift vermeldt, dat »hij sprak ook van het vee en van het gevogelte, en van de kruipende dieren, en van de visschen.» 1 Kon. 4 vs 33.

Ginds komt een wagen aan, zwaar geladen met gevelde boomen. Voor dien wagen is een niet al te sterk paard gespannen, en dit arme dier moet die vracht voorttrekken. Ik kan het zien, hoe het zich inspant, hoe het schuim van zijn bek afspat en het met moeite voortgaat. Ongelukkig liggen er op den weg eenige steenen, waarover de voorste wielen heenmoeten. Ware ik op den weg geweest, ik zou die steenen weggeschopt hebben, om den last van het trek-dier te verlichten, maar dat was nu niet het geval. Het paard trekt en trekt, dat zijne lenden er bij kraken. Nog één ruk, nog één, nog één..., gelukkig! de wielen gaan er over en de tegenspoed is voorbij. Maar het duurt niet lang. Straks ontmoet het paard een nieuwe hindernis, en zoo gaat het dier voort, trekkende, zuchtende, tot het ten laatste den houtzaagmolen bereikt.

Ik zie op mijn balkon, vlak voor mijn venster, een torretje. 't Is een goede oude bekende van mij. Aan zijne bewegingen kan ik zien, dat hij tot de groote familie der loopkevers behoort: nuttige dieren, die tal van aardvlooiën najagen en elken warmoezenier en tuinman welkom moeten zijn. Of die menschen wel het nut dezer diersoort kennen? Ik betwijfel het. Zeer vele loopkevers worden uit onkunde doodgetrapt. Doe gij het niet. Zij zijn even nuttig voor ons als de insectenetende vogels.

Eenigen tijd geleden wandelde ik in een heuvelstreek dicht bij mijne woning en zag een dergelijk torretje, als nu op mijn balkon zat. Het diertje was in een greppel gevallen en wilde er uit. Ik bleef staan om te zien wat het doen zou. Het liep tegen de glooiing op, hield zich aan takjes en blaadjes vast, maar als het bijna den rand had bereikt, kon het zich in het mulle zand niet meer houden en gleed in de diepte terug. Wel tienmaal beproefde het langs denzelfden weg naar boven te komen, maar telkens was het vergeefsche moeite. Het kon tegen den tegenspoed, dien het op zijn weg ondervond, niet opworstelen.

Ik begreep niet waarom het niet van zijne vier vleugels gebruik maakte, om zich uit de diepte op te heffen. Ik had die *Amara* — zoo is zijn naam — wel willen toeroepen: »wat zijt ge toch dom! Waarom stijgt gij niet op uwe vleugelen opwaarts? Dan zijt ge immers verlost uit allen nood!»

Gelukkig! Daar spreidt de *Amara* hare vlerken uit, schudt het stof af van hare poeten en sprieten en . . . met een paar vleugelslagen is zij boven en verdwijnt weldra in de blauwe lucht.

Voor mij was deze *Amara* een treffend beeld van menig een, die zucht onder tegenspoed en door lijden gedrukt wordt. Is er dan voor de zoodanigen geen hulp, geen uitkomst? O zeker. Zoo zij maar van het door God aangewezen middel gebruik maken en zich op vleugelen des gebeds tot Hem opheffen. Bij den Heer zijn uitkomsten, zelf tegen den dood.

Ik heb een meisje gekend, dat moeilijk leeren en even moeilijk hare lessen onthou-

den kon. Op zekeren dag had zij weer een les te leeren voor school, en zich herinnerende wat haar vader des morgens voorgelezen had uit den Bijbel: »Bid en u zal gegeven worden!» lei zij haar leerboek op een stoel, knielde er voor en bad God haar geheugen te scherpen en het haar gemakkelijk te maken, die les te leeren. Daarna nam zij het boek op, las eenige malen de les over en . . . toen kende zij ze van buiten.

Dit kleine voorval doet mij denken aan de volgende geschiedenis.

Ergens in eene groote stad stonden twee villa's naast elkander en waren slechts gescheiden door eene haag. Beide villa's werden bewoond door twee rijke familiën, die als burens in goede verstandhouding leefden, al bezochten zij elkander ook niet veel. Dit laatste was evenwel niet het geval met hunne kinderen. De eene familie had slechts één zoontje en de andere een dochttertje van ruim acht jaren. Dit meisje hield veel van den negenjarigen Louis, en als zij niet bij hare lessen was, of op de piano moest spelen, dan wist zij een hoekje in de haag te vinden, waar zij makkelijk door kon kruipen, om bij Louis te komen en met hem te spelen. Gewoonlijk nam zij dan hare pop mee en liet hem zien hoe aardig zij die pop had aangekleed. Zij was een levenslustig, vroolijk kind, vol grapjes en wist steeds allerlei te vertellen, zoodat haar snoeperig mondje zelden stil stond. Louis daarentegen was niet zoo levendig van aard. Hij hield er meer van lang uitgestrekt op zijn rug in het gras te liggen, naar de blauwe lucht en de witte wolkjes te turen en zich met droomerijen bezig te houden. Hij had wel eens gehoord of gelezen, dat er mannen waren, die zich een roemrijken naam hadden verworven. En nu wilde hij ook zoo'n naam hebben en een beroemd man worden. Maar bij die droomerijen vergat hij, dat beroemde mannen geene droomers waren geweest, die hun tijd met dwaze overdenkingen hadden doorgebracht, maar in hun jeugd ijverig geleerd en gestudeerd hadden. En dit laatste was niets naar den zin van Louis. Hij hield wel van lezen en als hij een mooi verhaal vond, dan was hij zeer in zijn nopjes. Maar leeren,

Laat mij de les eens zien.

lessen leeren, Fransche woordjes of versjes of de grammaire uit het hoofd leeren . . . dat viel niet in den smaak van onzen jongen heer. Had hij eene les te leeren, dan hield hij het boek wel in zijne hand, maar hij zag geene woorden en geene letters. Hij was aan het droomen. En het gevolg daarvan was, dat hij zelden zijne les kende en berisping ontving.

Op zekeren dag is Elize weer door de haag gekropen en zoekt nu Louis op. Zij vindt hem niet in den tuin, maar door het venster kijkende, ziet zij hem in de kamer op een stoel zitten, met een boek op zijne knieën. Wat zag hij er weer droomerig en neerslachtig uit! Dat speet haar, want zij was gekomen, om hem uit te noodigen met haar te spelen. Zij had van hare ouders eene mooie doos gekregen, die zij hem te huis wou laten zien.

»Wat deert je?» vroeg zij, meelijdend »Waarom kijk je zoo droevig?»

»Ik moet een les leeren,» antwoordde hij op knorrigen toon. »Een moeilijke les. De meester zoekt altijd de moeilijkste lessen voor mij uit. Ik wou dat er geen meesters waren!»

»Laat mij de les eens zien!» zeide zij, hare pop latende vallen en zich over hem heenbuigende, waarbij zij haar arm over zijn schouders sloeg. »Laat mij je les eens zien.»

Toen hij haar de bladzijde had aangewezen, zag zij dat het moeilijke Fransche woorden waren, die hij leeren moest. Hij mocht de kamer niet uit, voordat hij ze kende.

Nu wou zij hem zoo dolgraag helpen, want zij wilde immers met hem gaan spelen. En wie weet, hoe lang het nog duren zou voordat hij die moeilijke woordjes kende!

't Was een kleine tegenspoed voor haar.

Maar zij was een flink kind en hoopte spoedig dien tegenspoed weg te nemen. Zij dacht een paar oogenblikken na, hoe zij maken zou, dat hij die woordjes spoedig zou leeren en . . . nu meende zij een middel gevonden te hebben, dat zij van haar papa had geleerd.

»Wil ik je eens gauw die woordjes helpen leeren?» vroeg zij, hem vriendelijk aanzierende.

Dat wilde hij wel.

»Welnu,» ging zij voort, een stukje papier nemende. »Lees eens het eerste woordje. Daar staat:

Een hoepel . . . un cerceau.»

»Goed,» zei ze. »Zeg dat woordje in het Fransch en Hollandsch nog eens op.»

Dit deed hij.

Nu lei zij het stukje papier zóó op de bladzijde, dat de beide woorden er door bedekt werden.

»Welke twee woorden staan er nu onder dit papiertje?» vroeg zij.

Louis kon die woorden niet zien, maar het was hem, alsof ze door het papier heen schenen.

»Een hoepel . . . un cerceau,» zeide hij.

»Juist,» hernam Elize, het papiertje wegnemende. »Lees nu de twee volgende woorden.»

Louis las:

»Hoepelen jouer au cerceau.»

»Lees ze nog eens,» zei Elize, en toen hij dit gedaan had, lei zij het papiertje weer over de woorden heen en vroeg:

»Kun je nu die woordjes niet lezen, al zijn ze ook door het papiertje bedekt?»

Louis tuurde lang, heel lang en toen zeide hij:

»Een hoepel un cerceau.

hoepelen . . . jouer au cerceau.»

»Heel goed!» riep de jeugdige onderwijzeres uit, die nu voortging hem de volgende woordjes te laten lezen en daarin zoo gelukkig slaagde, dat hij binnen een halfuur al de twintig woordjes kende.

Nu mocht hij de kamer uit, overtuigde zijne mama, dat hij zijne les kende en ging nu met Elize mede, die hem hare mooie speeldoos liet zien.

Wie van die twee zou wel de blijdeste geweest zijn?

Nog met een klein geschiedenisje wil ik dit schemerurtje besluiten.

Eenigen tijd geleden wandelde ik op een zomeravond in mijn tuintje, plukte een bloem en merkte dat daarin een torretje zat. Wegens de donkerheid kon ik

niet dadelijk zien tot welke soort van kevers het behoorde, maar stopte het in een fleschje, dat ik gewoonlijk bij mij droeg en nam het mee naar huis. Ik had nog geen licht branden in mijn studeervertrek, hield het fleschje voor mijne oogen, in de hoop het diertje te kunnen onderscheiden, maar het zat stil en onbewegelijk in een hoekje. Nu zette ik het fleschje in een kast. Den volgenden morgen nam ik het ter hand en ging er mee naar het venster. Maar toen het volle daglicht door het fleschje heendrong, hadt gij eens moeten zien, hoe bewegelijk en hoe levendig het torretje was, dat naar boven kroop, om er uit te komen. Nu zag ik dan ook tot welke soort de kever behoorde. 't Was een *Malachius aeneus* L, een allerliefst diertje, groen, met een paar gele vlekken aan zijn kop en hier en daar op de vleugels roodachtig. Deze *Malachius* en ook anderen van zijn soort zijn diertjes die niets van duisternis houden, maar zich gaarne in het licht en den zonnenschijn bewegen. Vandaar dat sommige insectenvrienden hun wel eens den naam

geven van kinderen des lichts. Het arme diertje deed nog altijd zijn best uit het fleschje te komen. Het wilde naar boven, naar het hemelsche licht. Ik opende het fleschje en . . . wip! daar vloog het heen!

Kinderen des lichts.

Wij vinden deze uitdrukking in de Schrift, maar daarmee zijn, gij begrijpt wel, geen torren maar Christenen bedoeld. Gij mijne jeugdige vrienden, behoort naar ik hoop en denk, ook tot de kinderen des lichts, en zoo dit niet door u toegestemd wordt, moet gij mij eens zeggen waarom dit niet het geval is.

Denkt daarbij: ook de kinderen des lichts hebben hunne tegenspoeden in de wereld, maar daar zij niet gaarne in de duisternis willen zitten, verheffen zij zich tot Hem, die het licht der wereld is en die hen troost, sterkt en opwekt, waarbij zij mogen zingen:

Hoog omhoog, het hart naar Boven,
Hier beneden is het niet.
't Ware leven, lieven, loven,
Is maar waar men Jezus ziet.

DE HOND VAN DEN PREDIKANT.

GEEN VERDICHTSEL.

Ruim zestig jaren geleden vestigden zich eenige Landverhuizers in een streek niet ver van de groote rivier de Mississippi, dicht bij Iowa in Amerika. Het was een moeilijke tocht, dien zij ondernamen. Zij geloofden echter dat het God was, die hen derwaarts wilde leiden, en in dat geloof bouwden zij ook hunne blokhuzen, die zij zoo gemakkelijk mogelijk inrichtten. Het duurde niet lang, of zij gevoelden behoefte aan geregelde, godsdienstige bijeenkomsten en noodigden een predikant, die hun bekend was, uit, tot hen te komen en hunne samenkomsten bidstonden en Zondagscholen te leiden. Aan deze uitnoodiging gaf de predikant gehoor. Hij kwam dan ook met zijn gezin. Er werd een huis voor hem gebouwd en weldra verrees

er ook een kerkgebouw, waarin hij des Zondags preekte en in de bidstonden voorging.

Die predikant was een zeer beminnelijk man, die niet slechts met ijver zijn dienstwerk waarnam, zijne gemeenteleden trouw bezocht, maar ook zijn bezoek uitstreckte tot ver afgelegen boerderijen, wier bewoners hij opwekte om God in alles te dienen. Hij had een liefhebbend hart voor alle menschen, en niet alleen voor menschen, maar ook voor dieren, allermeeest voor honden, waaraan het in zijn huis dan ook niet ontbrak, zoodat zijne kinderen spelen of zich vermaken konden met poedels, New-foundlandhonden, smousjes en dergelijke hondensoorten. Onder al die honden was er een, die zich bijzonder aan den predikant